

Tvetydig sensualitet

dikt

Rønnaug Kleiva:
I ovenn er lammet
Tegninger: Arne Nøst
Cappelen

**Det er motsetningene og
det uavklarte som er
denne diktsamlingens
styrke.**

Rønnaug Kleiva viser oss i diktsamlingen *I ovenn er lammet* en verden sett fra kvinnens perspektiv, selv om «kvinnen» i denne samlingen ikke er noen entydig skikkelse. Hos Kleiva har «kvinnen» nemlig mange ansikter, mange roller. Felles for de fleste av kvinnene i disse diktene er imidlertid at de handler i takt med sine egne instinkter, impulser, som både kan være motsetningsfulle og ekstreme.

Bildet av kvinnen som elskerinne veves sammen med bildet av den blodtørstige mordersken, hyllesten til mannen slår på et øyeblikk over til en trussel for mannen, som i diktet «Livet er som det skal vere», hvor det erotiske umerkelige glir over i det aggressive: «Sit i skuggen og syg pikk/Livet er som det skal vere/ Ved min høgre side eit glas kvitvin/ til å fukte leppane i/ Kven har het raudvin i glaset mitt?/ Og kven har gitt meg kniven?»

Slike overraskende omslag, eller kanskje spenninger, finner vi også igjen i diktenes toneleie. Ofte uttales et dramatisk innhold i en rolig tilbakelent tone, som i diktet. «Eg støyper han inn i fundamentet»: «Eg drep han ikkje/ Men eg legg han i ein plastpose og støyper han/ inn i terrassen/ Der sit eg om kveldane når vêret er godt,/ drikk beherska og les avisane, som eg kommenterer/ På det viset er det ein kommunikasjon,/ og ikkje verre enn før/ Vanskane tek til då hausten kjem,/ då det vert kaldt på føtene,/ og eg lyt til å få støypt inn golvvarme».

Men Kleivas dikt har også en annen side, som i diktene der en mer entydig sensuell kroppsfølelse står i sentrum. Her settes ofte mat, smak og lukt sammen med erotiske bilder, som her: «Samla kring hans fallos,/ der felles måltid,/ gir vi våre grådige gåver/ Languster, eit erigert mannslem,/ syg det i munnen,/ det faste kjøtet/ Som ein østers,/ seier han og smiler».

Ved siden av denne åpne og nysgjerrige kroppslighet fremviser enkelte dikt også et strammere og mer tvungent forhold til virkeligheten, som i diktet «Stilleben»: «Leirmassen i bevegelse/ når opp til halsen/ Eit aukande no/ må gjerast slutt på.»

Spenningene mellom de forskjellige diktene — motsetningene, det uavklarte — fremstår for denne leseren som en styrke ved denne samlingen. Dermed unngår også den underfundige naivismen å bli plump; den holdes opp mot noe annet enn den rene sensualisme, den rene lek.

INGRID NIELSEN